

Така е украсилъ Той душата! За тия украшения на душата си, вие трѣбва да бждете признателни да извършите нѣщо. Казвамъ: туй, което огрубява хората, то е това, че тѣ мислятъ постоянно само за себе си, само за себе си уреждатъ работитѣ. Не помагашъ ли на другитѣ, ще те задигнатъ. Вие не знаете, кой часъ може да ви повикатъ горѣ. Казвате: не говори така! — Ще те повикатъ! „Дано не е сега!“ Ако не днесъ, утрѣ — все ще дойде единъ день когато ще те повикатъ. Може би това да е слѣдъ сто дни, слѣдъ хиляда дни, слѣдъ петъ хиляди, но ще те повикатъ и то точно на врѣме. Като дойде това врѣме, да бждешъ готовъ, та като те повикатъ въ другия свѣтъ, да започнешъ работа, да ти е приятно, че влизашъ. Азъ искамъ така да свикнете съ идеята за другия животъ, та като ви кажа че утрѣ трѣбва да направите една разходка, викатъ ви горѣ, вие да се засмѣете, да кажете: азъ заминавамъ горѣ. А сега, ако кажа нѣкому, че утрѣ ще замине, ще му протекатъ четири реда сълзи. Ще дойде жена му, дѣцата му да се молятъ, да казватъ: „Не може ли да се отложи?“ Въ васъ не е проникнала още идеята, че другиятъ животъ е красивъ. Казватъ: нѣма вече виждане! — Не е така!

Да се върнемъ на въпроса. Искамъ всички вие